

Dan S 2037

Det är söndag morgon och de lysande siffrorna på väggen framför mig visar att klockan är 08.37. Ögonen följer tidningstexten på den digitala presentationsduken som hänger ner från taket. Tänk att det redan har gått nästan tio år sedan de slutade ge ut Borås Tidning på papper, ack, ack, ack, men utvecklingen går ju inte att bromsa eller stoppa...

Plötsligt ser jag ett litet fönster tändas längst ner till höger på den digitala presentationsduken, "Du är uppbjuden" står det med röda bokstäver! Oj, hade jag vetat om detta så hade jag tagit en finare skjorta på mig! Mitt högra långfinger dröjer ett kort ögonblick vid "Upptagen" respektive "Nobb-knapparna" men så tar nyfikenheten över och jag låter istället fingret stanna över knappen "Ja Tack".

Självklart är jag nyfiken på vem det kan vara som vill dansa med mig så här en söndagsmorgon, så jag drar ner integralhuvan från taket, placerar sensorerna på kroppen och sätter mig till rätta. Det pirrar i hela kroppen under de tre sekunder det tar för elektroniken att synkronisera sig med sensorerna.

Nu kommer damens namn upp på insidan av integralhuvan, HIMMEL är det HON, en önskedam! Strax förnimmer jag hennes parfymdoft genom hålen i integralhuvans doftmottagare och nu kommer också bilden upp direkt på min näthinna. Hon är lika stiligt klädd som alltid och jag skäms lite över min egen enkla gamla skjorta. Tänk om hon SER fläcken och att kragen är lite fransig och sliten? Ja, det är i alla fall för sent att gråta över den utspillda mjölken nu, jag kan ju alltid hoppas att hon ser något annat än min gamla skjorta?!

Hon har bestämt dans, vilket hon naturligtvis har all rätt att göra, det var ju hon som bjöd upp! Däremot vill hon att jag skall föra i dansen, det var ju riktigt lustigt. Tänk att det fortfarande finns damer kvar som vill bli förda, visst är det underbart!

Musiken startar, det här blir inte lätt för mig, dansen som hon valt heter "Hjälprängsschottis med knuff", innehåller 18st olika turer så det är få som klarar den helt klanderfritt, allra minst lilla jag. Vi börjar i alla fall med två vanliga schottissteg och jag känner nu, genom sensorerna, hennes kropp mot min högra sida. Elektroniken i integralhuvan skapar ett imaginärt rum som gör att jag förnimmer hur jag rör mig på ett stort dansgolv. Jag ser att hon valt Parkhallen som bakgrund i det imaginära rummet, vilket kanske är ganska naturligt?

Detta med dans kom så hastigt idag att jag glömde av att ställa in glidpotentiometern, nu får det bli som det blir även om jag förnimmer viss strävhet från golvet under mina fötter. Visst är tekniken fantastisk, jag sitter ner i min fåtölj men KÄNNER det precis som om jag glider fram på fötterna!

Jag försöker skärpa till mig så mycket jag kan och gör mitt yttersta för att dansen i sin helhet skall bli en så bra upplevelse som möjligt för HENNE. Tyvärr hinner jag inte säga så mycket under dansen men hoppas att jag åtminstone genom lämpligt minspel kan få henne att förstå hur glad jag är!? Jag tror att hon kan se mig ganska tydligt genom de digitala kamerainserna? Det mesta jag tänkt ut tidigare att säga blir som bortblåst i ett så här knivskarpt läge! Några artighetsfraser hinner i alla fall försvinna ut i rymden från min mikrofon. Och tänk, jag tror faktiskt att jag lyckades med knuffen på slutet!!

När musiken tystnar och dansen är slut känner jag hur svetten droppar under integralhuvan. Musiken hon valt var förresten en kombination med tre kända gammaldansmusiker, tänk att hon lagt ner så mycket energi på att mixa ihop detta! Jag hoppas att min djupa bugning når fram genom etern och att jag får dansa med henne snart igen! Medan bilden av damen sakta bleknar bort på näthinnan, ser jag att hon nu skrivit "Tack så jättemycket" på den digitala presentationsduken!

Med lätt darrande arm för jag tillbaka integralhuvan mot taket och återgår till Borås Tidning, där det står att de håller på att förbereda en artikelserie om Boråsområdets olika dansföreningar till och med 2010-talet, tänk om jag skulle försöka skriva ihop en liten text om mina egna upplevelser? Det första stället jag tänker på är Borås GDF där jag lärde mig att ta mina första tafatta steg på 1980-talet, och så Sandsjöns GDF förstås, där var jag nog lite seg i starten(?), men sedan var jag med så länge det gick...

Det är i alla fall fortfarande roligt att leva, även om all gammaldans numera sker på distans.

Dan S Skrivare